

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou věci

žalobce: V. T.
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké police
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-23386-4/ČJ-2017-930310-V238, ze dne 18. 1. 2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

I. Žaloba a její okolnosti

1. Žalobou podle § 172 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) žalobce napadl rozhodnutí označené ve výroku I. tohoto rozsudku. Tímto rozhodnutím ze dne 18. 1. 2018 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 17. 7. 2017. Správní orgán prvního stupně – Krajské ředitelství police Pardubického kraje, Odbor cizinecké police, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodl o správním vyhoštění žalobce s dobou neumožnění vstupu na území států Evropské unie 5 let a stanovil dobu k vycestování 30 dní.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že rozhodnutí je nezákonné. Nezákonnost spatřoval v tom, že skutkový stav nebyl náležitě zjištěn. Žije ve společné domácnosti s českou státní občankou, což je překážkou k jeho vyhoštění. Závazné stanovisko MV ČR k možnosti vycestování je nezákonné a vyhoštění pro něho znamená nepřiměřený zásah do jeho života. Uložená délka vyhoštění je nepřezkoumatelná, lhůta k vycestování byla stanovena velmi krátká. V průběhu správního řízení byl nepřiměřeně rozšiřován předmět řízení. Odvolací námitky žalobce nebyly žalovaným dostatečně posouzeny.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 17. 7. 2017 č.j. KRPE-29133-115/ČJ-2016-170022-SV. Správní orgán prvního stupně – Krajské ředitelství police Pardubického kraje, Odbor cizinecké police, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort svým rozhodnutím opřeným o ust. § 119 odst. 1, písm. b) body 1., 3. a 9. a písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců rozhodl o správním vyhoštění žalobce s dobou neumožnění vstupu na území států Evropské unie 5 let a dle § 118 odst. 3 téhož zákona stanovil dobu k vycestování 30 dní. Ve správním řízení se jednalo o druhé rozhodnutí orgánu prvního stupně, neboť první rozhodnutí bylo žalovaným dříve zrušeno, a to proto, že žalobce uvedl v odvolání nové skutečnosti týkající se jeho osobní známosti s občankou ČR, paní L. B.

4. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl poté, co se žalobce ve správním řízení odvolal proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, který vydal rozhodnutí o vyhoštění. Odvolací důvody byly žalobcem, resp. jeho advokátem koncipovány v několika rovinách a v podstatě se shodují s žalobními námitkami, které soud popíše níže v oddíle pod III. odůvodnění. Žalobce tak v odvolání stručně řečeno namítal, že správní orgány nezjistily náležitě skutkový stav k osobě žalobce, tedy v tom směru, že je rodinným příslušníkem občana EU. Napadl obsah závazného stanoviska OAMP MV ČR, které se zabývalo možností vycestování cizince – hrozí mu nebezpečí vážné újmy. Nesprávně byla vyhodnocena míra přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Délka vyhoštění je nepřiměřená, doba k vycestování příliš krátká. Předmět správního řízení byl v průběhu řízení nepřiměřeně rozšiřován.

5. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že odvolání je nedůvodné. Žalobce pobýval delší dobu na území ČR neoprávněně a bez víza. Při pobytové kontrole se vědomě prokázal padělaným dokladem občana Rumunska. Vypořádal se se všemi odvolacími námitkami. Uvedl to, že správní orgán správně vyhodnotil důvody pro vyhoštění, dostatečně zkoumal a zhodnotil případné překážky vyhoštění a též přiměřenost důsledků rozhodnutí pro žalobce. Taktéž se dostatečným způsobem vyjádřil ke stanovené délce vyhoštění i stanovení lhůty pro vycestování. Totožnost skutku byla o samotného počátku řízení zachována.

III. Argumentace žalobce – žalobní body

6. Jak uvedeno k žalobě samé shora, žalobce namítá, že došlo k porušení zákonnosti v celém procesu před správními orgány a žalovaný se ve svém rozhodnutí nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami. Tím žalobce pak odůvodňuje to, že do žaloby fakticky okopíroval odvolací námitky. Obecně shrnuje, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, jak vyžaduje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), správní orgán nezjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána. Nebylo dbáno toho, aby řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce. Převáděno na konkrétní věc, lze pak žalobní body vymezit takto:

- a) Rozhodnutí o vyhoštění je v rozporu s § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to s odkazem na § 15a odst. 2 téhož zákona, neboť žalobce opakovaně tvrdí, že žije ve společné domácnosti se státním občanem ČR a jeho soužití naplňuje shora citované ustanovení zákona. Správní orgány tuto okolnost nevyhodnotily správně.
- b) Závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince je nezákonné a nerespektuje požadavky kladené zákonem. Nebyl zohledněn původ účastníka, kterému hrozí vážná újma z důvodu ozbrojeného konfliktu.
- c) Nebyl správně posouzen (z hlediska přiměřenosti) dopad vyhoštění ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života. Opakovaně připomíná, že má za partnerku občanku ČR a v ČR již pobývá přes 10 let, z toho většinu času legálně.
- d) Uložená délka vyhoštění je v dané věci příliš dlouhá a nepřezkoumatelná.
- e) Délka lhůty k vycestování je nepřiměřeně krátká. Žalobce v ČR navázal zásadní vazby, které nemůže stihnout za tak krátkou dobu vypořádat.
- f) V průběhu řízení byl nepřipustně rozšiřován předmět řízení a žalobce tak byl v nejistotě.

IV. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že navrhuje zmítnutí žaloby. Poukázal na to, že žalobce v řízení před soudem opakuje zcela totožnou argumentaci jako před správním orgánem. Odkázal proto stručně na odůvodnění svého rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s., přezkoumal v mezích žalobních bodů žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

9. Žaloba není důvodná.

10. Předně krajský soud konstatuje, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.). Výrok v dané věci o uložení správního vyhoštění odpovídá zákonné úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 správního řádu). Jak vyplývá z obsáhlého správního spisu a z odůvodnění obou správních rozhodnutí, která tvoří jeden celek, jako podklady pro rozhodnutí vyhoštění byly aplikovány žalovaným i orgánem prvního stupně v potřebném a dostatečném rozsahu příslušné konkrétní podklady, které byly dostatečnou oporou pro zmíněný výrok prvostupňového orgánu o uložení vyhoštění se souvisejícími výroky. Odůvodnění jednotlivých výroků má soud za dostatečné. Žalobce v podstatě v žalobě doslovně zopakoval svoje odvolací námitky a neztotožnil se s odůvodněním žalovaného rozhodnutí. Proto je pro posouzení podstatné, jak se s uvedenými odvolacími důvody vypořádal žalovaný v žalovaném (odvolacím) rozhodnutí.

11. Dále soud zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008-13, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na <http://www.nssoud.cz/>), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72, atd.). To znamená, že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9, bod 37 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, bod 12 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012 – 161, či odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014-55).

12. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě*

dostatečná“ (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a desítky dalších rozhodnutí Ústavního; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, odstavec 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, odstavec 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50, odstavec 17, popř. rozsudky ve věcech sp. zn. 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

13. Z výše uvedených důvodů soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-46, bod 19, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Afs 255/2015-45).

14. Žalobní námitky musí přitom uvedeny přímo v žalobě [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Uvedení žalobních námitek v žalobě zásadně nelze nahradit opakováním námitek uplatněných v odvolání či snad pouhým odkazem na takové podání, a to proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), než které je předmětem přezkumu soudem (rozhodnutí žalovaného). K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, rozsudek téhož soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73, oba dostupné na www.nssoud.cz. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu obstály i v testu ústavnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07).

15. Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).

16. Konečně je vhodné ve vztahu k samotnému soudnímu přezkumu uvést i to, že pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není Evropským soudem pro lidská (srov.

rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. [40378/10](#) – Fazia Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifičnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. [19178/91](#), rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány.

17. V daném řízení týkajícím se žalobce V. T. soud v rámci svého přezkumu ověřil, že shora uvedené podmínky pro naplnění spravedlivého správního řízení byly splněny. Žalobce měl dostatek možností se se správním spisem seznámit, účastnit se na řízení, byl s postupem správního orgánu v průběhu řízení seznamován. Účelem soudního přezkumu tak je zaměřit se spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání nových závěrů. V soudním řízení je prostor ke skutkovému přezkumu věci toliko v omezeném případě, kdy by správní orgán postupoval v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků, např. pokud by krátil nedůvodně jejich procesní práva, aplikoval nesprávně zákonné předpisy, atd.

18. Skutečnost, že správní orgán rozhodne tak, že návrhu žadatele nevyhoví, není výrazem nerespektování práv žalobce. Dle ustálené judikatury platí, že samu okolnost, že soud (zde je na místě uvést správní orgán) nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

19. Nyní k samotnému přezkumu dle bodů označených žalobcem. Nejprve soud uvádí, že zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů dosahuje takové úrovně, že o skutkovém stavu neexistují žádné důvodné pochybnosti. Jakékoli další dokazování (ať již v řízení před správními orgány nebo v řízení před soudem) by bylo zcela nadbytečné. Žalobce v průběhu řízení před správními orgány a v řízení před soudem žádné návrhy na doplnění dokazování nepředložil. Soud proto na skutkové závěry správních orgánů (které

byly stručně shrnuty i v narativní části odůvodnění tohoto rozsudku) jako na správné a úplné odkazuje a ztotožňuje se s nimi. Stejně tak se soud zcela ztotožňuje s právním hodnocením věci ze strany správních orgánů a opět na jejich závěry odkazuje. K věci samé považuje soud (s ohledem na shora popsané principy soudního přezkumu) za vhodné uvést pouze následující:

20. Zcela na úvod příběhu žalobce je na místě připomenout, že ze správního spisu (i ze své rozhodovací činnosti) soud zjistil, že žalobce podal od svého zajištění, které stálo na samém počátku řízení, jež vyústilo v napadený závěr o správním vyhoštění, celkem dvě žádosti o mezinárodní ochranu (azyl). Jeho první žádost ze dne 7. 4. 2016 byla správním orgánem zamítnuta, rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 12. 2016, čj. 78 Az 26/2016-24 byla správní žaloba zamítnuta, přičemž i tento citovaný rozsudek se zabýval otázkou důsledků neudělení azylu (nutnost pro žalobce opustit ČR a navrátit se na Ukrajinu). Azylová žádost byla shledána účelovou. Kasační stížnost byla odmítnuta usnesením NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. 10 Azs 16/2017-35. Druhá zamítnutá žádost o azyl byla rovněž předmětem přezkumu zdejším krajským soudem – viz zamítavý rozsudek ze dne 20. 9. 2017, čj. 61 Az 1/2017-35, kasační stížnost odmítnuta dne 25. 1. 2018, čj. 9 Azs 360/2017-41. Dále je třeba uvést, že žalobce pravidla pobytu cizince na území ČR opakovaně porušuje, což rovněž plyne ze správního spisu, již v minulosti mu bylo uloženo správní vyhoštění, což nerespektoval. Nabízí se otázka, proč se poté domáhá dobrodiní pobytu na území ČR?

21. Podle § 119 odst. 1, písm. b), bod 1., 3. a 9. zákona po bytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, prokáže-li se cizinec při hraniční nebo pobytové kontrole dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním (bod 1.), je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval (bod 3.), porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí (bod 9.)

22. Podle § 119 odst. 1, písm. c), bod 2. zákona po bytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 let, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu,

23. Podle ust. § 119a odst. 2 téhož zákona rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

24. Podle § 15a odst. 2 písm. b) téhož zákona se za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie

trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

25. Jak soud uvedl, žalobní body se textem zcela shodují s obsahem odvolání. Soud by mohl připustit věcný přezkum v rozsahu žalobních bodů v případě, že by skutečně bylo pravdou to, že žalovaný se s odvolacími námitkami řádně nevypořádal, jak tvrdí žalobce. Toto tvrzení žalobce je však pouhou proklamací, bez jakéhokoli reálného základu. Z obsahu napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný již ve fázi svého rozhodování měl možnost a současně povinnost se vypořádat s tvrzeními (námitkami) žalobce, které byly vzneseny jak v odvolacím, tak i v soudním řízení. Žalovaný své povinnosti dostal pečlivě a beze zbytku.

26. Námitkou nedostatečného posouzení skutkového stavu a tedy posouzením trvalosti vazby partnerského vztahu žalobce s občankou ČR se žalovaný zabýval na straně 5 až 6 napadeného rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí obsahuje takové vypořádání na stranách 8 až 15. Ve správním řízení byl proveden především výslech L. B., ohledání v místě pobytu, získáno vysvětlení od příbuzných osob. Těsnost vazby ve smyslu § 15a odst. 2, písm. b) zákona o pobytu cizinců nebyla po právu seznána jako dostatečná. Správní orgány tyto své důvody řádně odůvodnily, opřely je mimo jiné o to, že snahu o vykreslení skutečností spatřují jako účelovou. Tvrzení o známosti s občankou ČR žalobce vznesl prostřednictvím svého advokáta až v odvolacím řízení (po vydání prvního rozhodnutí), přičemž v úvodní fázi řízení zmiňoval známost s jinou osobou a nikoli občankou ČR. Rovněž tvrzení o plánované svatbě postrádalo následné naplnění. Soud uzavírá, že náhled trvalosti vztahu mezi žalobcem a paní L. B. správní orgány vyhodnotily správně. NSS k dané problematice ostatně uvedl: „*Trvalost partnerského vztahu obdobného vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, lze hodnotit především dle délky časového trvání vztahu a jeho kvality, zohlednit lze např. i plány společné budoucnosti partnerů, jejich rodinné poměry, případně i to, že soužití vzniklo již v době probíhajícího řízení o správním vyhoštění.*“ (rozsudek čj. 4 Azs 151/2015 – 35 ze dne 17. 9. 2015). Daná hlediska se v uvedeném případě naplní ve vrchovaté míře s negativním dopadem pro žalobce.

27. Námitkou závazného stanoviska k vycestování se žalovaný vypořádal na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Otázka možných důsledků vycestování byla rovněž řešena ve shora citovaných azylových věcech žalobce. Obecně lze k námitkám do závazných stanovisek uvést též to, že pro rozhodující správní orgán jsou závazná a po odborné stránce se nepřezkoumávají. V dané věci žalovaný vyžádal potvrzující závazné stanovisko. Pokud by žalobce mínil své námitky vážně, měl možnost obsah odborného stanoviska, případně i toho potvrzujícího napadat ve správním řízení, měl možnost sám doložit alternativní odborné vyjádření k dané otázce. Nic takového neučinil. Soud proto do daných (odborných) závěrů zasahovat nebude a ani nemůže. K tomu je třeba konstatovat, že obě vydaná závazná stanoviska splňují svými parametry požadavky zákona o pobytu cizinců (§120a a § 179) i správního řádu (§ 149). Nebezpečí vážné újmy a „reálné nebezpečí“ žalobce v žalobě jakkoli nespecifikoval.

28. Další námitka obsahovala poukazy na nedodržení požadavku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinných vztahů cizince ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Bylo opět především poukazováno na známost s občankou ČR a delší dobu pobytu v ČR (včetně pobytu nelegálního sic!). Soud zde opět konstatuje, že žalovaný se s touto námitkou (opět totožnou s námitkou odvolací) vypořádal na stranách 7 a 9 napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí orgánu prvního stupně obsahuje obsáhlé odůvodnění na str. 19 až 24. Soud má toto vypořádání za dostačující a proto na odůvodnění odkazuje. Pouze je možné doplnit následující.

29. Uvedená námitka (ne)přiměřenosti zásahu do rodinného života skutkově souvisí s námitkou první, tj. s prokázáním trvalosti soužití žalobce s přítelkyní občankou ČR. Tvrzený rodinný život a jeho ochrana tak má být náhledem žalobce překážkou k vyhoštění z ČR. Ve skutečnosti je tomu však tak, že žalobce navázal tvrzený vztah s občankou ČR v době, kdy již správní vyhoštění mu bylo v minulosti uloženo a velice pravděpodobně hrozilo uložení vyhoštění dalšího.

30. Ochranou soukromého a rodinného života v situaci obdobné té, ve které je žalobce, se zabýval v judikatuře i Nejvyšší správní soud. Možné dopady rozebral např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, kde se zabýval odlišnostmi úpravy zákona azylu [též ust. § 14a odst. 2, písm. d)] a zákona o pobytu cizinců ve vztahu právě ke čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 5. 2010, čj. 6 Azs 5/2010-57 uvedl: „V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území České republiky, nezabývá jej to povinností dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v České republice, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území České republiky.“

31. Shora uvedený závěr NSS o vztahu mezi azylem, resp. správním vyhoštěním, které může mít obdobný důsledek v nuceném opuštění ČR a ust. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je obdobně aplikovatelný i na věc žalobce. Žalobce pobývá na území ČR nikoli krátce nelegálně a bez platného povolení, proto mu byla již dříve uložena sankce správního vyhoštění. Žalobce přesto za dané situace, pro něho velice nekomfortní, navazuje vztah s občankou ČR, na což má bez jakýchkoli pochyb plné právo. Následně pak zmíněný vztah využívá k žalobní argumentaci. Takový postup není přijatelný. Pokud žalobce navázal vztah a následně, patrně logicky, hodlá realizovat právo na svůj partnerský (rodinný) život, měl si být vědom, a také plně byl, že jeho pobyt v ČR není legální a do budoucna po dobu trvání sankce vyhoštění nebude. Jeho pohnutí téměř za každou cenu nevycestovat z ČR takto řešitelné není. Rozhodnutí žalobce nevrátit se do vlasti, spolu s jeho minulou nečinností ve vztahu k legalizaci pobytu v ČR dle zákona o pobytu cizinců a opatření padělaného průkazu, je zásadním současným problémem žalobce, za který však zodpovídá pouze on sám. Hledání viny u českého státu, potažmo jeho orgánů, je nemístné. Žalobce si svým chováním zapříčinil to, že nesplňuje kvalifikovaně (uloženo vyhoštění) podmínky pro pobyt v ČR, v tom nelze spatřovat porušení zákona ze strany České republiky.

32. Tři poslední námitky směřovaly na nepřezkoumatelnost délky uloženého vyhoštění při horní hranici, do krátké lhůty k vycestování a též k tomu, že měl být v průběhu měněn předmět řízení. Tyto námitky na straně 4 a 5 žaloby se doslovně shodují

s odvolacími námitkami pod body 7., 8. a 9. odvolání. Žalovaný námitky řádně vypořádal na straně 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Orgán prvního stupně se vznesenými otázkami zabýval na stranách 24 až 28 rozhodnutí. Okolnosti případu žalobce (opatření padělaného dokladu, dlouhodobé porušování předpisů a naplnění více skutkových podstat pro vyhoštění) hovoří bez pochyby pro uložení sankce při horní hranici. Ostatně tak vedly i odůvodnění správní orgány. Otázku lhůty k vycestování (soud ji však má za dostatečnou – jedná se o opuštění ČR na Ukrajinu) nedává příliš smyslu přezkoumávat, neboť žalobce svými procesními kroky, včetně podané žaloby lhůtu sobě dostatečně z původních 30 dní prodloužil. Námitka měnění předmětu řízení v jeho průběhu se na pravdě zcela nezakládá a žalobce ji blíže nekonkretizoval. V řízení o vyhoštění se jedná o paušalizovanou bezdůvodnou námitku.

33. S ohledem na shora uvedená zjištění lze uzavřít, že rozhodnutí žalovaného a potažmo správního orgánu prvního stupně bylo v dané věci přiměřené, respektující zásadu individualizace a vycházelo ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování. Soud žalobu proto jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 10. května 2018

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce